

Cimbora

GYERMEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1924
október
26

Orosz R.
1923

BCU Cluj / Central University Library Cluj

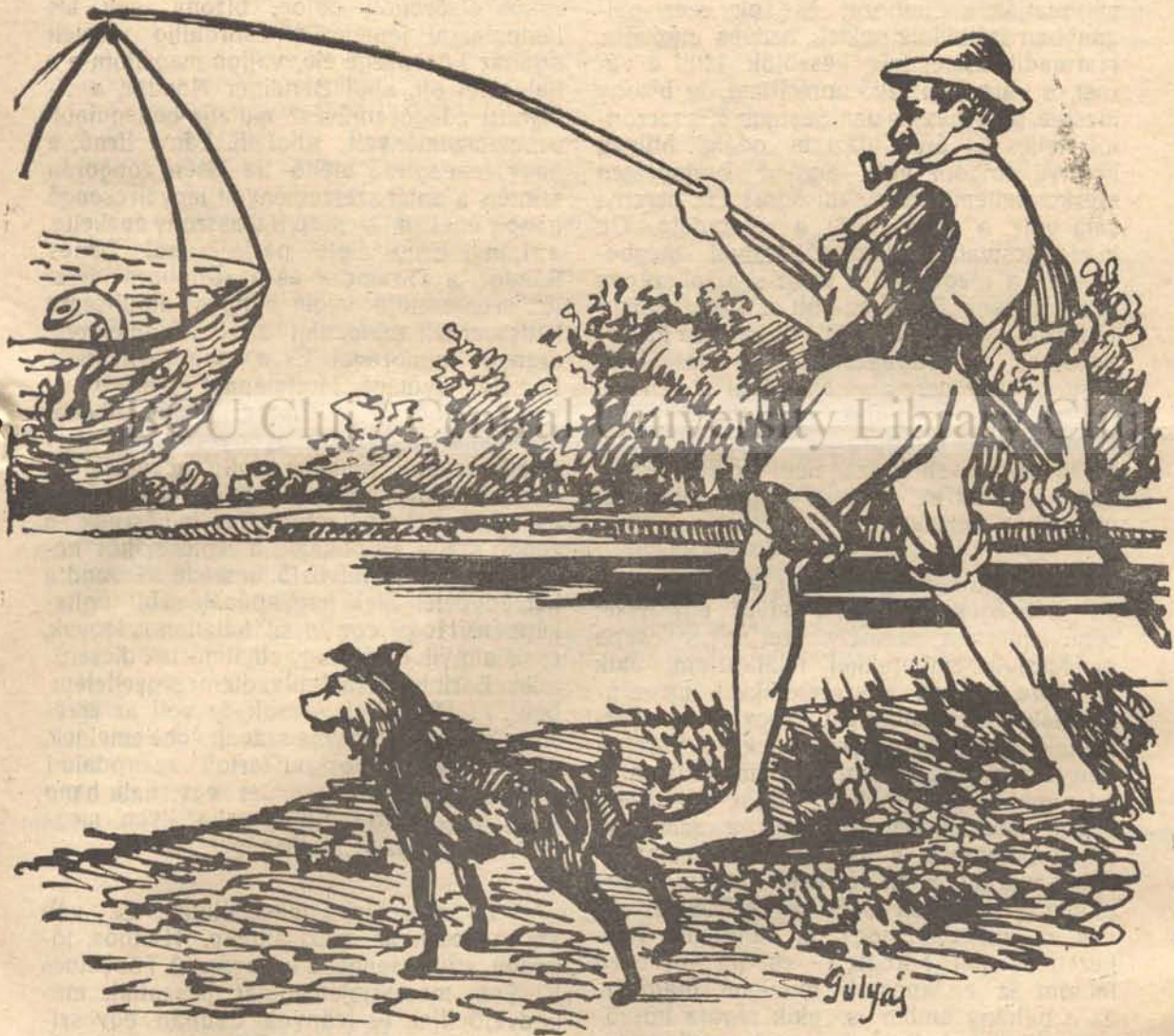
1934
October
28

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Jó fogás.

Halász bácsi máma nem ingyen halászott,
Még a kutyája is halat vacsorázott!

Vágyom a hegyre.

— St. O. Iosif költeménye. Magyarba átültette dr. Szeremley Akos.

Vágyom a hegyre, hóhalmodra,
Szép havasom te, fel az oromra...
Vágyom az erdőt, vágyom a fáját,
A titkos forrást, szent csobogását —
Vágyom a hegyre!

Vágyom az édes estharangszóra,
Messzire csengő méla kolompra,
Vágyom a pásztor bus furulyáját,
Hallni beszédét, nézni ruháját
Vágyom a hegyre!

(Fogaras)

Szatmári szép napokról

Harmadik esztendeje szerkesztem a Cimborát s most jártam először abban a városban, ahol megszületett a gyermekujság gyönyörű gondolata; ahol hétről-hétre kinyomtatják a Cimborát és sok ezer példányban szétküldik nektek, kedves unokáim. Harmadik esztendeje készülök látni e várost, e városban lakó unokáimat, de bizony messze, igen messze van Szatmár Kisbaczon-tól: teljes 24 órát utaztam odáig. Milyen könnyű dolgom volt, amikor Budapesten szerkesztettem gyermekujságot! Tíz percnyi séta volt a lakásomtól a nyomdáig. Ott kiadóbácsival, betűszedőbácsival megbeszéltem a megbeszélni valót s azzal szépen hazasétáltam. Rendben volt az ujság. Most? Hosszu, hosszu leveleket kell írnom a kiadóbácsinak, a szedőbácsinak oly dolgokról, amit néhány perc alatt élőszóval el lehetne intézni. Soha még ujság ennyi munkát nem adott, mint a Cimborá és mégis soha még ujság ily erősen össze nem forrott a szívemmel, mint ez. Csak a halál választhat el tőle és tőletek.

Akár hiszitek, akár nem, a kiadóbácsin és szépséges életpárján kívül egy lelket sem ismertem személy szerint, s csupa melegszívű emberekkel találkoztam, akik keblükre öleltek a szeretetükkel meganyozták életem alkonyát. Nagyok és gyermekek nemes versenyre keltek a szeretetben, s én megindultan adtam hálát a jó Istennek: legyen áldott, Uram, a te szent neved, nem hiába hirdetem a szeretetet teljes életemben, nagyoknak és kicsinyeknek egyaránt. S mi jól esett látnom, hogy ebben a városban szép egyetértésben élnek az emberek: hogy itt nincsenek felekezeti és faji harcok, — és mi jól esett látnom az én apostoli munkám diadalát: az a néhány ember is, akik régóta köszö-nés nélkül haladtak el egymás mellett, kibékült, hogy hosszu időre emlékezetessé tegyék a szatmári szép ünnepnapokat. Igen, igen, azt mondták, hogy ez az én művem, s jól esik hinnem, hogy az, valóban az.

A szatmári ujságírók rendezték a két napos ünnepet. Nekem rendezték, az őshaju mesemondó tiszteletére. Az első nap

irodalmi estély volt a nagyoknak. A második nap mesedélután. Nem vidéki városnak, de fővárosnak is dicsőségére vált volna az irodalmi estély. A műsor minden pontja csupa elsőrendű dolog, bizony, egy kis lámpalázzal léptem a csordultig megtelt színház közönsége elé, vajjon megállom-e a helyemet ott, ahol Bendiner Nándor, a világhírű zongoraművész mutatja be legújabb zeneszerzeményeit; ahol ifj. Lányi Ernő, a nagy zeneszerző méltó fia kíséri zongorán szintén a saját szerzeményeit, lágyan csengő hangú énekeit — szép ifjú asszony énekelte, a Lányi Ernő élete párja; ahol Dénes Sándor, a »Szamos« és a »Cimborá« felelős szerkesztője végig hangos derűltégre kényszerített mindenkit az ő törülmetszett, aranyos humorával. És a zongora kvartett. Dr. Gál Gyuláné, Hoffmann Ferenc, Wertheimer Jenő és dr. Fischer Miklós művészi játékkal ritka nagy gyönyörűséget szer-zettek nekünk. Mindezt pedig megelőzte dr. Gara Ernőnek, a kitűnő tollu ujságírónak és Sárközy Lajos református lelkésznek, a zengő szavu szónoknak, a Kölcsey-kör nevében mondott üdvözlő beszéde — mind a két üdvözlő Elek nagyapónak szólt vol-taképpen. Hogy egy kicsit hálátlan is legyek, csak annyit erről: úgy elhalmoztak dicsé-reteikkel, szinte föld alá süllyedtem szégyeltemben... De végül is csak az volt az érzésem, hogy a szárnyas szavak égbe emelnek.

Négy óra hosszat tartott az irodalmi estély s az ünnepi csendet egy halk hang meg nem zavarta. Soha, soha ilyen meg-értő, fegyelmezett közönséget!

És most jön a mesedélután. Ez volt ám mégcsak az igazi ünnep. Hangos, jókedvű, ezüstcsengésű kacagás. A Többsincs Királyi meseszínjátékmat játszották műkedvelő ifjak és leányok. Csupán egy színész játszott, Szabadkay József, az előadás lelkes rendezője, egy kis szerepben. No, gyerekek, sok országot-világot bejártam, sok csudát láttam, de még ilyet nem. Tul-tettek ezek a fiúk és lányok a hivatásos színészek. Nem azzal, hogy egy szó hiba nélkül mondták el szerepeiket, hanem bele-tették játékukba a mesének szeretetét s ebben a nagyapó iránt érzett megható sze-

retetet. Az elutazás pillanatában hallottam, (ó, mely fájdalmas volt a bucsuzásom) hogy elviszik a Többsincset a közeli városokba. Mehetnek bátran: nagy sikerük lesz. Hogy megjátszották ezek a gyerekek Többsincs meséjét! S milyen pompásan dalolják a színjáték dalait, melyeket dr. Havas Miklós zenésített meg úgy, hogy füllünkbe és szivünkbe hullámozott, minden hangja! Szemem, szájam látva maradt a csodálkozástól. A két főszerepben (Ráki, a szókimondó székely asszony s ura, Bakarasznyi) csudát művelt Moldován Eta és Deák Kálmán. Micsoda rátermettséggel játszott ez a Moldován Eta, micsoda tüzzől-pattant székely menyecske volt! Ilyen tökéletes Rákít még nem láttam. A Deák Kálmán Bakarasznyijával felérőt pedig csak egyet: Szerémit, a budapesti Vigszínház kitűnő művészt. A prüsszentős hoppmester (Krémer Lajos) nemcsak prüsszentelt, de olyan náthás hangot produkált, hogy el lehetett hinni: egész éleire való náthát szerzett ijedtében, amikor az ördögök királyával találkozott. De nem győzőm dicsérő szavakkal mind, mind valamennyit. Többsincs királyfi [Krémer Mancsi], Szélike [Havas Zsazsa], Világszép Gyöngyvirág [Berey Böske] nemcsak elbájoló szépek voltak, de gyönyörűen is szavalták többnyire verses szerepüket, Mirkó király (Kreutzer Arthur), Hájháj (Grosz Sándor), Drumó (Havas Zoltán), akinek nagyszerű táncát a pokolban meg kellett ismételnie, Világszép Miklós (Szücs Kálmán), aki igazán megérdemelte Szélike kezét s kisebb szerepekben Absolon király (Szabadkay, a játék rendezője), a népvész (Szegedy István) Csumi cigány (Szalpéter Albert), Vilámgyors (Schwartz László), Első udvarbeli (Báthy Sándor), az Ór (Dsida Jenő, a ti kedves poétátok) mind nagyszerűen játszottak, nem volt semmi zavar, megakadás — gyönyörűen folyt le az egész játék.

És a publikum! Nagyok és gyermekek. Micsoda édes kacagástól csengett a színház! A kedves közbeszólások! Egyszerre száz gyerek is kiáltott oda a prüsszentős hoppmesternek (persze, gunyosan): adj Isten egészségire! Egy kis lány meg, amikor a pórult járt ármányos hoppmester el akart illanni, hangosan figyelmeztette az ördögkirály szolgáját: — Vigyázzon, mert szökni akar!

Aztán . . . Az első felvonás után feljött egy csapat unoka, átnyújtottak nekem egy babérkoszorút. És mikor vége volt az előadásnak, jött két kicsi unoka s átadtak nekem egy nagy mézeskalács szívet, papirosba borítva, a papiroson ez a versike

Fekete Gyurka meg Zsóka,
Két apró testvér-unoka
E szivükkel is hódolnak
Mesemondó nagyapónak.

És aztán . . . hát beszámolok erről is. Mamukától, gyermekektől, a Többsincs királyfi leányszereplőtől sok-sok csókot kaptam, s mondjam-e, hogy senkinek sem maradtam adósa.

Jaj, édes jó Istenem, de nehéz volt a bucsuzásom! Hajsza! hijja, hogy el nem sirtam magamat. Egy bizonyos, hogy könnybe borult a szemem.

Hát, felültem a vonatra. Hosszan, sokáig néztem vissza a kedves város felé s im egyszerre a sorompónál fehér kendőt lobogtat felém valaki — ugyan ki? Ráki, a szép, a bájos, a páratlan Ráki. Lobogtattam én is a kendőt, amíg — — vége a gyönyörű, felejthetetlen képnek, vége.

(Kolozsvár)

Elek nagyapó.

A csodaforrás.

Verses mese.

— Irta: Papp Lajos. —

HARMADIK ÉNEK.

Jött az ifju hajnal, vén éjet elűzte,
Rózsaszín fátyolát a mennyboltra tűzte.
Küzdte a nap is vörös, kopasz fejét
S megcsiklandozta az alvó Jancsi szemét.

Nosza föl is ugrot, szemét megtörölte,
Am de ijedtében, majd leült a földre.
Gyönyörű várkastélyt látott ő nem messze,
De mikor ránézett, majd megállt az esze.

Mert hát e csodának mesében sincs párja:
Kakaslábon forgott, csipje meg a kánya.
Akárcsak a sergő búcsun, vásárban,
Melyen lányok ülnek legényekkel párban.

Gondolta biz' Jancsi: Jó volna fölszállni,
De a cudar sergő nem akart megállni.
Hej, mit kéne tenni, vakarta a fejét —
Hogy megláthassuk a forgó vár belsejét?

»Ne feledd, kis gazdám az egérnek bajszát,
— Szólt a táltos — hátha vesszük egy kis hasznát?«
Elővette Jancsi, lehelt egyet rája
S ott állt előtte az egerek királya.

»Ugyan mit tehetnél te parányi állat?
Hogy állítanád meg azt a forgó várat?«
»Ha csak ez a bajod, ne busulj, kis gazdám,
Teljesül a vágyad, csak előre aztán!«

Azzal a kis egér a vár alá futott
És a kakaslábat el is rágta legott.
Lezuhant a földre s nagyot zökkent a vár,
Jancsi legény bátran belovagolt most már.

Ott a várban aztán leszökött lováról,
Az utiport menten leverte magáról.
Megigazitotta oldalán a kardot,
Azután nagy bátran egy ajtónak tartott.

NEGYEDIK ÉNEK.

Ezüst volt az ajtó, gyémánt a fogója
Bibor-bársonyból a madzagos huzója.
Szinarany a szoba, ahová belépett,
(Jajj, még álmodni sem lehet olyan szépet.)

A padlója szüzi fehér, habos márvány,
Benne drágakövből kirakva szivárvány.
Volt ott egy cifra szür (posztója is selyem),
Kásmirkendő száz is, sohse volt tán fejen.

Rézfokos aranyból, ébenfa a nyele,
(Hej de jó is volna bucsun lenni véle!)
Rubinttal kirakott tulipántosláda,
Majd elállt a szeme, amikor meglátta.

És e káprázatos fényes ragyogásban,
Ott állt a királylány talpig sötét gyászban,
Gyásznál feketébb volt hajakoronája,
Márványnál márványabb két habfehér válla.

Szomoru szempárja nefelejcsnél kékebb,
Pici piros szája, mint egy drága vércsepp.
Gyémántnál-gyémántabb harmat ült szemében,
Rózsaszírom kendő lilium kezében.

«Én csak egy utolsó béres legény vagyok.
Nem lesz nagy kár értem, ha itt is maradok.
Ám, de nem meghalni fáradtam én ide,
Más annak a sorja. Hallgasd meg rendjibe.

Én koldus szivemet — ne haragudj érte —
Tiltott, nagy szerelem tüzes lángja érte.
Rabbá tett örökre gyönyörű szépséged,
Mint a nap az eget, úgy szeretlek téged!

Elindultam én is a keresők utján,
Szegény koldus magam, a hercegek után.
Nincs fegyveres hadam, kíséretem nékem,
Jó kardom és lovam minden segítségem.

És most, hogy itt vagyok, azt a kegyet kérem,
Engedd meg, hogy érted onthassam ki vérem!«

»De csak fordulj vissza! — könyörgött a leány —
Hogy ki az én uram, nem tudod még te ám?!

»Mit keresel te itt, hol a madár sem jár?
Fuss innen, jó legény, mert ez a Halál-Vár!

Fuss, mert megátkozod azt a bolond percet,
Amikor a lábad ide tenni merted.«

Igy szólt a királylány s küldte vón a legényt,
De az meg sem mozdult. Nem hagyta el helyét.
«Én volnék — szólt — Jancsi, édsapád lovásza,
Szivedet én értem félelem ne rázza.

Sárkány az én uram. Még látni is rémes!
Tíz feje van, szörnyü, lehelete kénes.
Száz vitézt ölt már meg, mind daliást, szépet.
Százegyedik vagy te, ki ide belépett.«

»No akkor meg éppen nem maradok hátra,
Ott szoktam lenni, hol legény kell a gátra!
Nem is bucsu nálunk, ha én ott nem vagyok
S egy-két derék legényt jól helyben nem hagyok.

Most azonban volna egy szörnyü kérésem:
Kicsi keszkenődöt adnád ide nékem.
Hogyha nem sajnálsz, tüzd a kalapomra,
Győzők akkor, meglásd száz feje ha vólna!«

Patyolat kendőjét a király leánya,
Pirulva tüzte föl Jancsi kalapjára.

»Menj hát és segítsen téged a Teremtő,
És ha visszahozod, ez lesz a jegykendő!«

ÖTÖDIK ÉNEK.

Mint a bércek között kacagás, ha támad,
Bejárja a visszhang mind az egész tájat,
Csucsról csucsra röppen, száz is kacag egyre
Nevetés költözik a bus, komor hegyre:

Ugy ugrált a Jancsi szíve örömébe,
Madarat lehetett vón fogatni véle.
Vidám, harcos kedvvel a nyeregbe hágott
És csatára hívta az egész világot.

Zengő zivatarként jött denevér szárnyán,
Fekete felhőből lecsapott a sárkány.
Szilaj volt, mint mikor bogárzik a gulya,
Tajtékozott a szája, öles lángot fujva.

»Átkozd meg a napot, melyen ide jöttél,
De átkozd meg azt is, melyen megszülettél!
Halálok halála kevés volna néked,
Gyötrelmek-gyötrelme lesz az eleséged!

Kigyók, varangyok közt lesz a fekvőhelyed,
Hogy a nyugalmodat egy percig ne leljed.
Szörnyü lesz a kinod, hogy megörülsz benne,
Azért a kendőért mégis kevés lenne!

De ha visszaadod szépszerén, nem bánom,
Neked adom érte fele királyságom.
Annyi aranyat, hogy térdig járhatsz benne!«
»Ezért a kendőért az mind kevés lenne!

Gyere ide, vedd el! Nem eladó nékem!
Nincsen annyi arany sem földön, sem égen!
Mint két viharfelhő bús-borongós éjjel,
Vagy mikor a tenger összekap a széllel.

Szörnyü robbanással egymásra rontanak,
Aki itt elbukik, nincs kegyelem annak,
Most látta csak Jancsi: kardja varázskard volt,
Mint egy egész sereg, fene módon harcolt.

A sárkány tiz feje mind lerepüli sorban,
Vonaglott a teste hörögve a porban.
»Na, ezt helyben hagytuk, szólt Jancsi, mint kellett,
Tudom, nem vágtak még rajtad ilyen eref.

S ha még egyszer egygé vállalni akarna,
Két hétig varrhatná tizenhárom varga.
Derék munka volt ez, három búcsut fölért,
Százszor nem sajnálnám ezért a kendőért.

(Vége következik.)

Beszámoló a nyári vakációról.

— Negyedik közlemény. —

Kedves Nagyapó!

Mint jó unokája, aki szívesen és örömmel olvassa a Cimborát, amelyet Pataky Palkó ajánlott nekem, küldöm beszámoló leveletem a nyári szünidőről.

A vizsga után, amely jun. 28.-án volt, kimentem egy rokonomhoz a tanyára. Ott körülbelül két hétig voltam. Nagyon jól töltöttük az időt. Kocsikáztunk, lovagoltunk, futballoztunk és mindennap bejöttünk Kulára fürödni, mert én, édes Nagyapó, úgy tudok uszni, mint a hal. De a legjobban örültünk, amikor megjött a Cimborra és akkor azt olvastuk.

Amikor a két hét elmúlt, hazajöttem, ahol minden reggel teniszeztem is.

Julius 24.-én apukámmal és anyukámmal elindultunk, hogy bejárjuk Nagy Romániát. Vonnattal mentünk Ujvidékre, innen pedig a Jupiter gyorshajóval folytattuk az utazást az Aldunán át egészen Turnu-Szeverinig. Első nap Belgrádig mentünk és láttam a Tiszának és a Szávának a Dunába ömlését. Belgrádból másnap hajnalban két órákor indultunk tovább. Korán keltünk fel, hogy lássuk a szép vidéket. — Láttam a régi Szendrő tornyos várának romjait, azután nem-sokára az Aldunához érkeztünk, ahol a Duna egész keskeny lesz és nagy sziklás hegyek közt folyik tovább. Mielőtt a hajó a sziklák közé ért volna, láttuk a Dunából kiemelkedő Babakáj sziklát. Mindjárt a hegyek elején, a jobb parton láttuk Galambóc várának romjait a sziklákon. Innen kezdve gyönyörű volt az út. Balról láttuk a hegyek aljában a Széchenyi-utat és a Baross- emléktáblát, jobbról pedig Traján utját és Traján emléktábláját. Láttuk Senki szigetét és az Adakaleh szigetét. Orsova után jött a Vaskapu, ahol a hajó két fal között megy, amelyek a Duna közepén vannak építve. És még olyan sok szépet láttunk, hogy azt nem is tudom mind leírni. Az uton versenyeztünk a Szeverin nevű hajóval, de úgy elhagytuk, hogy a füstjét is alig láttuk.

Turnu-Szeverinnél d. u. fél kettőkor kiszálltunk a hajóból és vonaton folytattuk az utunkat. Érdekes volt, hogy amint kiszálltunk a hajóból, mindjárt kulai ismerőssel, a postafőnök nével találkoztunk.

Turnu-Szeverinből délután fél négy órákor indultunk el és másnap reggel öt órákor érkeztünk meg Bukarestbe. Míg be nem sötétedett, elég szép dombos vidéken mentünk át. Érdekes

volt, hogy a nagyobb állomásokon majdnem az összes utasok leszálltak és a kofáktól tejet, dinynyét, mindenféle más gyümölcsöt, főtt kukoricát, szőlőt és zöld uborkát vettek és ettek össze-vissza.

Bukarestben a Splendid Szállodában szálltunk meg. Három napig voltunk Bukarestben. Megnéztük az egész fővárost, voltunk autóval Cotroceniben, ahol láttuk a nagy parkot, melyben a királyi kastély van. A városban láttuk a királyi palotát, az egyetemet, akadémiát, színházat és sok más nevezetes és szép épületet. Voltunk a Károly-parkban, ott megnéztük a hadi muzeumot amely igen érdekes volt. Autóval végimentünk a Chaussén, ahol nagyon sok szép villát láttunk. Bukarestben nagyon sok autó és kaffános bérkocsis van. Láttam még a dróttalan táviró állomását is.

Bukarestből Constanzába utaztunk, ahol hat napig voltunk, mikor a vonatról megláttuk a tengert, azt hiszem, hogy az egy hegy. Az uton láttam a csernavodai Dunahidat, amely olyan hosszú, hogy tiz percig ment rajta a vonat. Constanza szép város, de piszkos. Láttam török mecsetet és sok török házat. Minden reggel kijártunk Mamajába fürödni a tengerbe és strandolni. Egy délután voltunk egy nagy tengeri hajóval kiránduláson, hogy már a part sem látszott. A tenger vize olyan fekete, mint a tinta. Délutánoként a tenger parton sétálunk, megnéztük a kikötőt és láttuk, hogy rakják ki a hajókból az árut. Volt ott román, német, francia, olasz és amerikai hajó. A kikötő végén volt egy torony, amely egész éjjel világított, hogy a hajók lássák a kikötő bejáratát.

Constanzából Brassóba utaztunk. Ploesti-nél rengeteg sok petroleum kutat láttunk. Ploesti-ől egész Brassóig gyönyörű vidéken megy át a vonat. Jobbról balról nagy hegyek szép fenyőerdőkkel és villákkal. A legszebb volt az ut Sinaja és Predeal között.

Brassóban csak egy éjszaka voltunk és reggel tovább utaztunk Buzásbocsárdra Pataky Palkóékhoz. Apukám még Constanzából megtáviratozta, hogy mikor jövünk, de Palkóék nem kapták meg a táviratot és ezért nem is vártak bennünket a vonalnál. Gyalog mentünk be és megleptük őket. Mindnyájan nagyon örültünk a viszontlátásnak. Két napig voltunk Palkóéknál, nagyon jól eltöltöttük az időt, csak szegény Dundi nem lehetett köztünk, mert ő beteg volt.

Buzásbocsárdról Kolozsvárra utaztunk, ahol Hercegh Ilucéknak voltunk a vendégei. Kolozsvárt megnéztük a szép sétateret, színházakat, Mátyás szülőházát, Bethlen bástyát, voltunk fent a fellegrvárban, ahonnan szép kilátás nyílik. Színházban nem voltunk, mert zárva volt.

Kolozsvárról Aradon át Temesvárra utaztunk. Az ut nagyon szép volt. Láttuk a hunyadi és fogarasi havasokat. Temesvár nagyon szép város, sok szép nagy parkja és háza van. Lát-

tuk a Bégát, amint a városon át kanyarog. Itt láttunk egy régi vársáncot is.

Temesvárról agusztus 14-én indultunk el és még aznap délre haza is érkeztünk. Éppen három hétig voltunk uton.

Ne haragudjon, Kedves Nagyapó, hogy írógéppel irtam, de olyan hosszú, hogy félttem, megfájdul a szeme az olvasástól.

(Kula.)

Schik Barnó.

Ernő urfi utánozza Öcsikét.

Írta és rajzolta BÁCSI TIBOR.

Csodaszép tavaszi délután volt. A rét pázsitja kívánatosan kínálta fel zöld, sárga és fehérrel tarkázott puhóságát. Ernő urfi sóvárogva nézett ki az ablakon, de hát a mamának többrendbeli dolga akadt s hogy nyugodtan elvégezhesse, Ernő urfinak némi megbízásokat adott. Szólt pedig ez aképpen, hogy addig, amíg a mama dolgát végzi, Ernő urfi az ő bölcsőben fekvő kis öcsikéjének szépen gondját fogja viselni. Ha netalán nagyon unalmas lenne e mesterség, még az is meg volt engedve, hogy elővehesse valamelyik könyvét, mondjuk éppen a latinnyelvtant. Ernő urfinak a parancs hallatára egyszerre megnyult az orra. De mit volt mit nem tenni, kénytelen volt betelepíteni az ebédő szobába, lecsücsülni a bölcső mellé és ringatni, mert az öcskös már akkor hatalmasan bögött.

A ringatás használt az apró vitéznek, elcsendesedett Ernő urfi szive azonban egyre job-

ban lázadozott. Egyszer azonban igen erős hangok ereszkedtek be a nyitott ablakon, amitől nagyot nyílaltot a balfele. Pif paf, pász, kenc, fütttyentés, újra puff, gól stb. Ernő urfi ezekből a hangvegyületekből, a legnagyobb szakértelemmel állapította meg, hogy ott kint futbaloznak.

De már ez több volt a soknál, ezt már nem tudta elviselni. Gondolkozott, mit tegyen. Itt hagyja az öcsköst? Nem lehet, mert bögni fog és észreveszik a szökést. Gondolkozott, jár, le fel a szobában, hátha neki is támad valami nadselü gondolata, mint Öcsikének.

— Hopp, meg van! Akorát ugrott, mint ott kint a lapda. Nadselü gondolat! Lepipálva

ban lázadozott. Neki nem ilyen tervei voltak ma délutánra s ime épp most nevezik ki gyermekesztárnak. Fejét lehajtotta és reménytelenül sóhajtozott. Ha a kis öcskös mozdult egyet, nagyokat rándított a bölcső zsinórján. Ő az oka!

Öcsikét! támadt nekie a nadselü gondolat abból, hogy a szobába besompolygott a Szikra kutya s lehasalt a bölcső mellett. Ott szemelte ki mentő angyalul. Ugy gondolta, hogy a Szikrát lábánál fogva odaköti a bölcsőhöz, ami a Szikrának nem fog egy cseppet sem tetszeni és bizonyára igyekszik végre kiszabadulni a nem éppen kívánatos helyzetből. Ezzel a bölcső is megkapja a kívánt mozgást s így ő helyettesítve lesz.

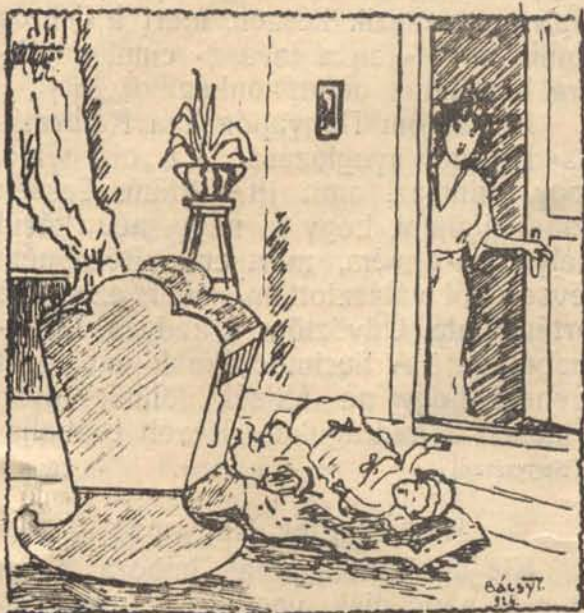
Amit kifundált, meg is cselekedte nyom-

ban. Előbb a kutya lábához, majd a bölcső karfájához kötötte a zsineget s amikor készen volt, eleresztette a kutyát. Persze, hogy a Szikra menekülni akart, ráncigálta a lábát, azzal együtt a zsineget s a bölcső szépen billent egyet jobbra, aztán balra. Amikor így kipróbálta találmányát, usgyé, vesdd el magad! csendesen kinyitotta az ajtót s be se csukta maga után, nehogy zajt üssön.

Szikra közben szorgalmasan ráncigálta a bölcsőt, de végre is megunt a pesztráskodást s végigdőlt a bölcső előtt és elaludt az öcskösével együtt.

De, ördög és pokol, az ablak alatt valami kóbor kutyák vesztek össze egy kidobott kon-

con és erős csaholással estek egymásnak. Szikra felneszelt a hangra s mint aféle jó házőrző, kinek nemcsak dajkai kötelességei vannak,

felugrik, nagyot rugaszkodva elszakítja a zsineget s a nyitott ajtón elinal.

Hiszen, ha még csak ez történt volna, nem lenne baj, de most jön a java. A bölcső, ahogy Szikra nagyot rándított rajta, úgy kilendült, hogy paplan, párna, gyermek s miegymás, ami csak volt benne, minden kirepült a padlóra. Szerencsére, a paplan került alól s így nagyobb baj nem történt, de ez éppen elég volt az öcskösnek. Huh, milyen sivitást vágott! Zengett az egész ház. Rohant is a mama menten az ebédlőbe, ahonnan irtó sikítás, bögés és mindenféle zenei hang hullámszórt ki.

Mondjam tovább, hogy mi történt, amikor ugy estefelé Ernő urfi haza ódalgott? Nem, nem mondom, minek mondanám, mikor ugy is tudjátok! (Kibéd.)

Apró történetek.

Apró gyermekeknek.

— Irta: BENKŐ ANNA. —

Boriska.

Boriskát az édesanyja
Kis cselédnek adta,
Siró-rivó rossz babácskát
Ringat a két karja.

Táncba röppen a babával
Dalolgat is néki, —
„Aludj baba, aludj, édes...”
Olyan szépen kéri!

Mikor végre baba szemét
Az álm lecsukja,
Boriska a kezecskéit
Imára kulcsolja.

Kis szivének forró vágya
Az egekbe szárnyal...
Csak azt kéri: lenne otthon,
Az édesanyjával!

Péterke báránya.

Péterkének van egy
Hófehér báránya,
Piros szalagocskát
Kötött a nyakába.

Piros szalagocskán
Arany csengő fénylik,
Így viszi Péterke
A nagy uccán végig.

Kinn a falu végén
Zöldeslyem fű várja...
Ugrál örömeiben
Péterke báránya.

(Bérlén.)

Beszélgessünk, cimborák.

Kedves jó Nagypó!

Azt a boldog érzést, amit a jótékony-ság gyakorlása kelt az emberben, én csak most augusztusban éreztem igazán a maga szépségében és elolvasva a Róza néni multkori felszólítását, meg is írom Nagypónak.

Mostanában, mi, lányok mintha mind összebeszéltünk volna, ahelyett, hogy mint azelőtt főzőcskét, mamásdit játszanánk, mindig színházasdit próbálgatunk. Legtöbbször persze az igazi színházban látott darabokat akartuk előadni, egy kedves néni ismerősünk aztán figyelmeztetett bennünket, hogy hiszen ott van a Cim-bora! Valóságos kincsház az, tessék abból választani valami ügyes, gyerme-keknek való dolgot s mikor megtanultuk, adjuk elő szépen. Hireszteljük el a gyer-mekek között az előadás napját s még nézőközönség is akad.

Előszedtük a tavalyi Cimborát. Gö-rögné, Beke Margit néni „Majmoló” című iskolai jelenetét választottuk ki. Ebben van három fiu és egy férfi szerep. Mi pedig mind lányok vagyunk! És éppen ez volt a legmulatságosabb. Hetekig izga-lomban tartott bennünket a nadrágkérdés, mert azok a gonosz fiuk, akik ma köl-csön adták a nadrágjukat a próbához, holnap már azzal rémitgettek bennünket, ha nem jártunk eléggé a kedvükben, hogy ez előadásra nem adnak egy csepp nadrágot sem. Oh, mennyi izgalom és feleselés volt e miatt! De a végén mégis minden nagyon jól ment és szépen si-került.

Választottunk még a darab mellé négy gyönyörű verset a Cimborából és zongorakiséret mellett megtanultunk két tréfás, de gyermekeknek való dalt és összeállítottuk a műsort. Egy ismerős fiu írógépen jegyeket gyártott és árulni kezdtük azokat darabonként három leiert, csak úgy kapkodták!

Kérdés volt még, hogy a begyűlt pénzt milyen célra fordítsuk. Nemrégén olvastam Gaal Mózes ifjúsági író »Ara-nyos kód» című könyvét, amelyből meg-udtam, hogy ő valamikor az árvaház la-

kója volt, ott nevelkedett. Hát még ilyen emberek is kerülnek ki az árvaházakból, gondoltam magamban. Itt Váradon is alapítottak most a reformátusok árvahá-zat. Megbeszéltük a dolgot a lányokkal s elhatároztuk, hogy a mi kis előadásun-kon begyűlt pénzt ennek az árvaháznak ajándékozzuk.

Rengeteget nevetett a »nagyérdemű közönség» az előadáson, még ujrázni is kellett többször, annyit tapsoltak. Én mint tanítóbácsi az apuka legócskább szürke öltönyében diszelegtem és olyan szigorú arcal néztem a nevető publikumot, hogy attól még jobb kedvük lett.

Kettőszá ötven leu gyűlt be a három-leus jegyekből és mi siettünk vele a parochiára, átadni a nagytiszteletű urnak, megmondva, hogy négyünk közül kettő katolikus, egy református, egy pedig zsidó.

Rákövetkező vasárnap ott volt a nevünk a Református híradóban az ada-kozók között. Mikor elolvastam, könnyes lett a szemem az örömtől, hogy az os-toba rosszalkodás helyett mi ilyen szé-pen szórakozunk. Olyan kedvet kaptunk aztán ettől, hogy mikor ezt a pár sort írom, már egész halom gyönyörű krep-papirruha fekszik készen, mert a Csürös Emilia néni »Jön a tavasz» című darab-jára készülünk délutánonként.

Itt küldöm Nagypónak a Reformá-tus Híradó nyugtázását. Ez bizonyítja, hogy szinigaz, amit itt leirtam. Tessék aztán kitalálni, hogy a négy név közül melyik az enyém, mert én a Róza néni névsorából választottam nevet ezen kis történet alá. Üdvözlöm a kedves leány-cimborákat! A fiucimboráknak meg azt üzenem, hogy ne féltsék tőlünk olyan rémesen a nadrágukat. Kezeit csókolja:

[Nagyvárad]

Fürge

Kedves Elek Nagypó!

Kis öcsémnek jár a Cim-bora s bár én már nagy diák vagyok, sokszor el-szórakozom ezzel a kedves ujsággal. Így olvastam én is a 28. számban a »Beszélgessünk, cimborák!« c. közleményt.

Miután ez a nagy cimborákat is beszélgetésre hívja, megszólalok én is.

Édes apám egy magánvállalatnál tisztviselő. Fizetéséből tartja fenn tehát hétfagu családját, mert mi, a gyerekei öten vagyunk testvérek. Én most megyek a nyolcadik gimnáziumba. Többi testvéreim mint az orgonasip, egymásután következnek nagyságban és korban is, magam vagyok a legidősebb köztük.

Mikor levizsgáztam a negyedik gimnáziumból, apám bizalmasan magához szólított.

— Fiam, örvendek, hogy olyan szép sikerrel végeztél a negyedik osztályt. Ugy gondolom, elég értelmes vagy már ahhoz, hogy belásd: igazam van, ha azt mondom neked, hogy nézz valami kenyérkereső pálya után, mert én tovább taníttatni nem tudlak. Négy kisebb gyermek következik még utánad, akik talán még ennyire sem juthatnak majd az én erőm által, ahol te most állasz.

Ha a soraimat olvasó cimboráim között van olyan, akivel ilyenekről beszélt már az édes apja, az tudja jól, mit éreztem én. Az a néhány perc engem, a tizennégy éves gyermeket — férfivé érlelt!

Sok álmatlan éjszakát virasztottam át, míg végre komolyan határoztam. Rabja voltam én már akkor a betűnek, éreztem, hogy nekem mindenáron tovább kell tanulnom, másképp nem élhetek.

Azon a nyáron vidám játék helyett irodába jártam egy nagy vaskereskedésbe. Ami kevés pénzt így kerestem, azt féltékenyen őrizgettem, mert terveim voltak vele.

Amint közeledett a szeptember, meghirdettem az ujságban, hogy kisebb diákok tanítását vállalom. Kedvezett a szerencse. Kaptam egy néhány tanítványt, akiknek a szülei hamar megkedveltek bátor föllépésemért és reám bízák gyermekeik házi tanítását. A tanítványaim szülei által előlegezett pénzzel be tudtam iratkozni az ötödik osztályba. Tankönyveket vásároltam és kezdetét vette a nagy munka: — tanítani és tanulni egyszerre.

Apám csak csöndben figyelt engem. Láttam, meghatotta az én igyekezetem, bár észrevehető volt rajta, nem hiszi, hogy meg lesz bennem a kellő kitartás.

És halljátok, édes cimboráim, most megyek a nyolcadik osztályba s ez saját erőmből történik. Mikor kérdik az édes anyámtól, hogy mi lesz belőlem, miért töröm magam, könnyes szemmel mondja:

— Tudja a jó Isten, hogy mire hivattott. Ugy gondolom, az ilyen nagyon akaró gyermekek adják a nemzetnek azt a néhány nagyértékű lelket, akik nélkül tovább nem élhetne.

Igy beszél az édesanyám, kedves Elek Nagyapó. Mint sokát tapasztalt ember, Ön talán megérti, hogy mit is jelent ez. Bennem ilyen dolgok iránt még csak sejtések élnek és haladok tovább a megkezdett úton.

Soraim végezve szivemből üdvözlöm a szeretve tisztelt Elek nagyapót!

Nagyvárad,

Bátor.

Jancsi megy az iskolába.

— Hová, háová, Jancsikám?
— Iskolába, bácsikám!
— Nohát siess, kis komám,
Szól a csengő, hallom ám.

Nosza, Jancsi neki lendül,
S mire csengő végsőt csendül,
Ugy ül a padjában máris,
Akárcsak egy generális.

Egetvivő György diák.

Regény a tizenhetedik századból.

— Irtta: LIGETI ERNŐ. —

11.

Farnos kirándult diákjaival, békoszoruzva májusi galyakkal a Hója felé s egyszerre csak a Kajántó felé vezető országuton a porfelhőből egy vigan kurjongtó ismerős képű fiatal ember bontakozik ki. Farnos az idegen ruházatu embert nézegeti jobbról is, meg balról is, hát, Uram Isten, egyszerre csak örömkiallás szalad az ajkára:

— Né, Gyuri!

— Szerbusz, Laci,

Ti már kitaláljátok, hogy ki lehet ez a Gyuri? Farnos György, Laci testvér bátyja. Volt nagy öröm, a két testvér már mióta, hogy nem látták egymást.

— Hát te mi járatban vagy minálunk?

Farnos György nem tudott betelni öccse nézésével.

— Várj csak tartsunk rendet. Pihenjünk egyet. Hadd nézek rá előbb, az én kedves Kolozsváromra, amelyet időtlen idők óta nem láttam.

A diákok lehevertek a föbe, a két Farnos pedig felballagott a hegyoldalra. A város falai ide látszottak. Középen a nagy tornyos templom, magas tornya ragyogott a napsütésben. Kis szemlélődés után észrevette az óvári templomot is.

— Kereszt van a tetejében, vagy más gomb?

— Bizony, bátyám, ott már kereszt vagyon.

Elvették az ekléziától.

Háttérben több templom. A farkas utcai református templom, a Bethlen bástya s a kolégium is. oda látszottak. Egy-két lépéssel felmentek a hegyre: látszott az egész főtér, a Bánffy palota kiugró erkélyeivel és a Rhédey ház pillérjeivel.

— Ott a kolégium, — mutatott csillogó szemekkel jobbkéz irányában Farnos György. Amazon az országuton, Felek felé mentem el, emitt jöttem vissza. Nagy utazás volt ez, öcsém. De, ha Isten úgy akarja, most már végkép itt maradok.

A diákok felcihelődtek és Farnos György rendre megszólította valamennyit:

— Kinek a fia vagy? — Szondi gyerek.

Az apád még németül tudott, te már csak magyarul beszélsz. Így van rendjén.

— Hát te? — Murányi Pista. Apád a szücsmester a Guta soron? Hogy ne emlékeznék rá. Hányszor ugrott át udvarába a labdánk! S így mindegyiket sorra vették.

— En Farnos György vagyok, tanárotok bátyja, magam is öreg diák. Egy kevésé öleljetek engem is szeretetekbe.

Vissza mentek a város felé. A két Farnos legelői, vidáman hadonászva mogoró botokkal.

— És most magadról beszélj, Gyurka.

Gyurka egyfuttában elbeszélte életét, mogyorópálcával hadonászva, — mogyoróhéjbar.

— Itt maradok, küldetést érzek magamban. Én, öcsém, — ne ne vess — színjászó társaságot akarok szervezni Kolozsváron.

László nagy szemeket meresztett.

— Azt. Társulatot a magyar nyelv örvendezésére. Szent tüzzel meggyújtott fenő fáklyát. Valahogy úgy érzem, itt, a szinpadon megfoghatom a sziveket. Az élő szó ereje megsokszorosodik, ha játék kíséri.

— De hogy gondolod ezt, Gyurka? Olyan játékokra gondolsz, amilyent mi csináltunk az iskolában? Ez már nem kell sem az uraknak, sem a pórnak.

— Gondoltam erre magam is. Irtam néhány játékot, a régiak módja szerint. De nem telik benne szűmnek gyönyörűsége. Közülök néhányat összetéptem, néhány még itt a tarsolyomban. Más az, amit én szeretnék! Majd csak megvállik. Talán a szinpadon. Itáliában csinálnak efféle rögtönzéseket. Vagy mit tudom én, mit bír el ez a hazai talaj? Mit lehet megcsinálni? Én odakünn csak a hatását tanulmányoztam. Nagy erő volna az magyarságunk szolgálatában. Szószék és toborzó. Vigasz és reménység. Minden. E deszkáknak nagy jövőjük van, egykoron a világot fogják jelenteni. S lesznek írók, akik majd ékeőbb zengettel fogják folytatni a jelent. A görög tragédiák tisztaságára gondolok, Aristophanes isteni derűjére és Plantus ostorozó szatiraira. És városról-városra fogok menni társaságommal s felébresztem a szendergő nemességet. Urat és pórt egyaránt.

Farnos László kételkedve nézett bátyja ki-melegedett arcába.

— Jó, jó. Szép, szép. De hogyan? Gondoltál már arra, hogy nekünk nincsenek komédiásaink? A mi tájunkon ismeretlen az, amire te gondolsz. Pénz is kellene hozzá. De mondd először, honnan veszed a színészeket?

— Hát a diákok? Lehetnek-e e nemes feladatnak hűbb szolgálai, mint e fiatal csemeték, akiknek szavából a jövő hallatik? S van-e jobb színjászó talentum, mint a fiatalság? Láttad-e az örvendezésnek és a fájdalomnak változatosabb skálamenését, mint náluk? Ismersz e embermatériát, amely önzetlenebb, lelkesebb és tettekresebb? Ők fogják elmondani a mi szavainkat és ők gyurják, élik át önönmagukban is e szavak megtermékenyítő igazságát. Hiszen a mi diákhagyományaink is így diktálják. Ez a szellem van meg kollegiumunk irott törvényeiben és iratlan, átörökölt szokásaiban. Tanulni és tanítani együtt, egyszerre. Minden derék tanító, amikor a másikat oktatja és fegyelemre

szoktatja, egyben maga is vérébe veszi az önnevelés szabályait.

— Nem is gondoltam arra, hogy te, a kicsapott diák, ilyen jó pedagógus vagy. Uj Apáczai Cseri János.

Farnos György beszélt, beszélt s utóbb már önmagának. Szinte hagymázos álomban rajzolta ki a jövő képeit. Kész program. Darabtervezetek. Helyiséget kér a mágnásoktól. Nem kér mást, mint egy szobát és támoogatást. Nincs szüksége mecénásokra. Számít akkora érdeklődésre, hogy a befolyó jövedelemből fenntartsa a társulatot. Láza Lacit is magával ragadta, aki szintén vakon hitt az elkövetkezendő nagyszerű dolgokban. Gondolataik gyors száguldásában a kollegium tölgyfa kapuja állította meg őket.

— Itthon vagyunk s megrázta a csengőt.

Farnos György meghatottan ölelte magához a kapufélfáját.

— Az alma mater . . .

A pedellus kinyitotta az ajtót.

— Márton bácsi . . . Maga még él!

Márton bácsi beeresztette őket.

— Te még a diákjaiddal, mondotta Farnos, de én . . . én . . . hova megyek? Én, a világcsavargó?

— Te velem jössz.

— Hova?

— Ott, ahol azok a muskátlis ablakok vannak, — felelt Laci titokzatos mosollyal. Végig mentek a folyósón, György szólanul és kábultan hagyta vezetni magát.

— Muskátlis ablak . . .

— És kanári a kaliczkában . . . Hallod?

— És befőttes üvegek az almárium tetején. Te — ragadta György László kezét — én itt asszony keze járását érzem.

— Ugy is van, György, — s óvatosan betolta bátyját egy másik szobába.

Varróasztal mellett ült egy mosolygó, szőke kis asszony, aki pirulva tolt háta mögé a varrását. Gyerek-kelengye volt.

— A feleségem és György, a bátyám . . .

A kis asszony mosolygott, majd oda ugrott és két oldalról megcsókolta György napégette, borostás arcát.

— Be régóta vártunk már, György? Hát te vagy az?

De már egy perc múlva a menyecske észbekapott:

— Sietek, mert mindjárt odaég a rántás. Olyan paprikás csirkét eszel mindjárt, Gyuri, hogy még álmokban is megnyalod utána a tíz ujjadat. Az asszony kiment.

Farnos György mindent szemügyre vett. Minden tetszett neki. Közben behozták a párolgó vacsorát. Az asszony meleg testének illata betöltötte a szobát. A kanalat kézbe vették és László és felesége vidáman kanalazni kezdtek.

— Ha így élhetnénk . . . egymás mellett . . . száz évig . . . jó dolog volna.

Gyuri, a korbóli testvér hosszasan elnézte őket.

— Maradjatok meg mindig így! Egymással, egy keretben. És öregedjétek meg kéz a kézben . . . Philemon és Baucis.

Egy szindarabra gondolt, amelynek ez volna a témája, s amely a családi élet boldog idilljeire tanítaná az embereket.

12.

Farnos Györgyöt tervének megvalósításában olyan hév fogta el, hogy még ki sem szuszogta magát s máris munkához akart kezdeni. László elreferálta a nagytiszteletű professzorok előtt a tervet és kérte beleegyezésüket, hogy a diákok játszhassanak az előadásokon.

A professzorok nem nagy örömmel fogadták a tervet. A diák tanuljon, ne játszó. Farnos György maga sem az az ember, akire nyugodtan rá lehetne bízni a csemetéket. De főleg azért aggodnak, hogy mindez kifelé keltene felette rossz hatást. A szülők első sorban volnának ellene; ők azt várják fiaiktól, hogy a fűvészethez értsenek, magasabb aritmetikához, nem pedig a csepürágáshoz. Ellene lesz a főnemesség is, amely maga is a köznép nyelvének tartja a magyar nyelvet s ezért a tanári testület attól tart, hogy a felettesség sem nézné jó szemmel, másrészt nem is látogatná, mert nem érdekli az efféle.

A professzoroknak e tekintetben igaza volt. Farnos György hiába mutatta be Lipót császár engedélyét, hogy neki minden nyelven szabad előadásokat tartani, nem volt injúriákra a dolog.

— Üsse a kő, ha deákul tartanátok a komédiákat! De a város erkölcei nevében nem engedhető meg, még ebben az esetben sem, hogy diákjaink a színjátszásban részt vegyenek.

Farnos György az erdélyi mágnásokhoz apelált. Felkereste a város leggazdagabb emberét, Apor Istvánt, akít mindenki gyűlölt, mert ő vala a korának legszigorubb embere.

— Nem pénzért jövök méltóságos uramhoz, inkább pénzt hozok.

Erre felragyogott Apor sovány arca.

Arra kérte Farnos, eszközölje ki, hogy színjátékot tartson egyik házában. Olyan árendát fizet érte, amilyent még nem fizetett soha csepürágó.

És hálás lenne azért is, ha protekciójával bevinné Bánffy György kormányzóhoz. Járjon a kezére, hogy legalább farsang első vasárnapjától Gyümölcsoltó boldogasszony napjáig a piaci házak valamelyikében, mondjuk, a lábas házban komédiázhasson.

Apornak tetszett a bátor ember.

— Jó, öcsém, elviszlek a főkormányzóhoz, de ha szállát kapsz, tíz leoninus tallér lesz annak az ára.

— Bizd csak rám, gondolta Farnos, legyen csak a nyeregben. Adod te még olcsóbban is. A főkormányzóhoz bekerült és tréfákkal mulattatta a kis Klára konteszt.

— Édesapám, szólott Klára is érdekében, csinálj valamit e szegény emberért.

De bizony a grófnak kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy szót emeljen Farnosért. Tánc, sólyomvadászat, hétszámra tartó eszemiszom kötötte le a főnemesség minden érdeklődését, sőt már a kártya is, amely még a főkormányzónál is otthonra talált, amint a régi krónikák szerint irva vagyon »az ördög e műhelyében nagy gyönyörét lelte«, bevonult és elkezdődött a jó peták, tartva reggeltől napestig, a főuri nemes asszonyok között is.

Farnost kinevették, nem értették meg, haragudtak rá és mindenütt visszautasították.

Egyik gróf, aki külföldön járt és már utazásaiból is jól ismerte a teatrumot, kereken kijelentette neki:

Sem latinul, sem magyarul. I. Lipótnak hírséget esküvénk, inkább iparkodunk, hogy a német szóra szokjon meg a fületék.

— Hát nincs már egyetlen magyar sziv sem, amely dobogna a nemzetért Transzilvániában? kesergett Farnos György és sirva borult öccse vállára.

— Mondottam neked, György, hogy nehéz fába vágta a fejszedet. Rajongó hitedben úgy képzelted, hogy minden kornisos ajtó megnyílik előtted. Nagy, nagy tévedés! De azért ne keseregi, ha el is hagyott mindenki, minden tilalom ellenére — melletted lesznek diákjaim.

— A diákok... de ki lesz a diákok mellett? hajlott le csüggedt fővel Farnos György feje az asztalra.

Másnap György, új ötlettel fogta meg az öccsét.

— Ó, hogy eddig nem jutott az eszembe! Hát Fületelky uram. Ennek valaha az életét mentettem meg a rablók elől. Akkor pénzt kínált, de nem fogadtam el tőle semmit. Megvolt rá az okom. Utálok, mint Isten bocsáss, a bűnömöt. De gazdag ember, muszáj segítségemre jönnie.

— Fületelky Gáspár?! Na, te is jó helyre fordulsz! Tudod, hol keressed Fületelky uramat? Rabutin gróf főhadiszállásán. Fületelky a legfőbb kéme ennek a léleknélküli, indulatos franciának.

— Hogy került oda? Protestáns, nemes, reformált ember.

— Volt. Katolizált. Beadta ő is a derekát. Megszomjuhozott egy kis báróságra. Hogy most annyi idegen bor szakadt e szegény városra, neki köszönhetjük. Borral kereskedik. És a leányával... Már boronálja is a muskotérosok kapitányával, — de itt elakadt a szava, mert észrevette, hogy György arcán fájdalmas vonás szaladt végig. És eszébe jutott, hogy nem lett volna szabad mondania. Hiszen emlékezett, hogy bátyja valaha szerelmes volt Margitba.

— Csak folytasd nyugodtan. A muskotérosok kapitánya... Talán már el is szöktette?!

— Csak megkérte. De Margit nem ment hozzá.

— Hát mégis. Mégis csak volt benne valami, amiért érdemes volt szeretnem egyszer.

— Azt tudod, hogy Kis Pali is megkérte a kezét.

— Mi van Kis Palival? Ó, hogy ezt még nem is kérdeztem tőled.

— Kis Pali megvagyonosodott a bányából. Eljött Fületelkihez és megkérte a leány kezét. Margit igent mondott neki. Fületelki előbb megkérdezte, hogy mennyi pénze van? Kis Pali felsorolta. Fületelki kijelentette: ez még nem pénz. Neki ennyi s ennyire van szüksége. Kis Pali azt mondta rá: jó. Három hónap múlva meglesz a pénz! Hazament s emberfeletti munkával urja belefeküdt a bányába. S ekkor megtörtént vele a szerencsétlenség...

— Mit beszélsz? Szerencsétlenül járt?

— Robbantás közben egy szikla a hátára esett. A lábát bokáján felül elrontotta. Amikor Margit hallá a hírt, jajveszékelve és átkozódva — átok egy ilyen gyönyörű szüz szájából! — rohant apjához és megrázta a mellénél fogva:

— Te ördögi apa! Ha azonnal nem adsz, Kis Palihoz feleségül, beleölöm magam a Szamosba.

Az apa, kénytelen-kelletlen engedett. Nosza, cigányt küldtek Kis Palihoz, aki ott feküdt halovány arccal az ispotályban.

— Mit üzent a gazdád?

— Nem gazdám, hanem szépséges Margit leánya. Im itt a levél, szólott a hirtű cigány, (akkortájt cigányok tevék még a postaszolgálatot) és elővette a kalapja mellé kötött levelet.

— Ne oly bőbeszédűen, fakadt ki Gyuri, mi volt a levélben?

— Ha féllába hiányzik is, én felesége le szek. Kötelességem.

— És Kis Pali?

— Visszaküldte a cigányt, hogy hozzá senki lánya se jöjjön részvétekből.

— És?

— Eddig van. Margit nem ment férjhez sem az egyikhez, sem a másikhoz.

— Szegény Kis Pali, mormolta maga elé, miközben a maga szerelmi bánatáról egészen megfeledkezett.

13.

Farnos György kétségbeesetten kopogtatta botjával a kolozsvári utcák iromba köveit. Néha beordított a mély sikátorokba, hogy hátha visszafelel a viszhang. Siket csend. Hát senki sem hallja meg őt?

A »kincses« város mással volt elfoglalva. Pénze nem volt, kincseinek lóttek, de az éhes disznó is makkal álmodik, ezért hát folytonosan pénzt, pénzt, sőtőt, tallért, forintosokat emlegetett. Vallási kérdések felett vitázott, de nem vala már benne semmi istenesség. Hol van már az idő, hogy egy oltárkendőt, serleget, szépmeteszésü Bocskay pohárt vagy más hasonló dolgokat adományozott volna egyházának?

Farnos e zibongó város zürzavarában

magányos volt, mint a feltartott ujj. Egyetlen értői bánatának Laciék voltak s néhány diák. De ezeknek nem volt egy megveszekedett polturájuk sem.

Az egész színházi mozgalommal szemben ellenséges magatartás mindenütt. Ami az előbbi napokban közöny volt, most már határozott szembehelyezkedés.

Farnos kinosan összeszorította a fogát.

— És még sem, azért sem mondok le, hogy elérjem a célomat.

— Akadt két-három diákja, akik titokban kiszöktek hozzá. Megindultak a próbák. Künn a Hostáton, egy pajtában állították be a kísérleti színpadot. Napközben a tehének kimentek legelezni. Farnos friss szénát dobott az istálló közepébe, krétával behintette:

— Ez a színpad. Most ti álljatok oda!

Az egyik fiu oda állott.

— Te János gazda leszel. Egyéniséged komoly és megfontolt. Ne feled, hogy három nevetlen gyermeknek vagy apja. El vagy keseredve. Panaszkods. Nem élet ez. Vetésedet elverte a jég. Marháidat csunya szájbetegség tizedelte meg; nem tudod eltartani a családodat. Mégis fizetned kell a dézsmát.

— Te meg, Kovács Gábor, a földesurat fogod játszani, fordult Farnos egy másik fiuhoz. Te meg oda állasz. Nesze, ez a vesző. Ezzel ütögesd a térdedet és füttyülsz melléje. Te vagy a földesur.

— Na, most szembekerültek egymással. János gazda emeld meg a kalapodat és köszönts a földesurat.

A két gyermek lassu lépést tett egymás felé.

— És most mondjátok utánam, a mon-dókákat.

A parasztot ábrázoló gyermek kesergősen Farnos után tagol minden szót.

— Természetesebben, ne szavalj. Próbáld a parasztot utánozni. Ne felejtse el, a paraszt nem jár iskolába, nem csinál olyan fránya moz-dulatokat.

— Na, most a földesur felel: Te paraszt, dolgozz, turd orroddal a földet.

De ne oly iskolásan, Gábor. Érezd át, hogy te vagy a földesur. Több meggyőződéssel. Utasítsd vissza a paraszt kérését.

Kis szünet. Farnosnak eszébe jut valami.

— Idáig eljutottunk, fiuk, de nem érzitek, hogy most cselekménynek kell következnie? Különbem nem darab. Na, fiuk, mondjátok, mi következik most? Kinek van valami ötlete?

Az egyik diák azt javasolta, hogy a pa-raszt bicskázza meg a földesurat.

— Hohó, nem játszunk revolúciót. Szen-yedélyed nagyon elragadott. Nem megbicskázni kell a földesurat, hanem meg kell győzni, fel kell világosítani. Na, hogy gondolod ezt te kis-asszonyképü Kelemen Lajos?

— Hát . . . hát a paraszt mégegyszer el-mondja, hogy milyen szegény. A földesur el akar menni. A paraszt visszatartja és addig

mondja el a baját, amíg a földesur meg nem sajnálja és nem teljesíti kívánságát.

Farnos jól elnevelte magát.

— Te kis csacsi, hát nem érzed, hogy ez így nem dráma? Nem kell folytonosan beszélni, mert ezt a közönség megunja. Ki kell találni új személyeket, akik a cselekményt bonyolítják és előre viszik. — Hát hallgassatok ide. A földesur elmegy, a paraszt pedig nagy busan leül egy sarokkőre — ülj le arra a tarisznyára — és vár. Egyszerre csak jobbról megjelenik egy leányzó. Ez Mariska, a földesur leánya. Megszólítja a parasztot:

— Miért busul Márton bácsi?

— De ki lesz a parasztleány?

Javasolja az egyik diák:

— Be kell hívni Julcsát, Kóbori gazda te-jesleányát. Ő majd eljátsza.

— Csacsi vagy, Julcsának nincs erre ideje, mi pedig mindennap próbálunk. S a darabot egy hónapig játszuk. Nekünk olyan szereplő kell, aki úgy végzi szerepét, mint a katona. Persze, asszony nép szerepét leányoknak s asszonyoknak kellene játszani. Nem úgy, mint eddig Ennek is eljön az ideje. Na, állj be te asszonynak s varrd a szoknyádat.

— Nekem nincs szoknyám, csak nadrá-gom van.

— Hidd azt, hogy van. Az előadásod vé-gén felöltözöl fehérnépnek. S most már úgy kell viselkedned, mintha leány volnál. A szerepját-szásban az a művészet, hogy mindenki beleéli magát abba a szerepbe, amelyet neki kijelölnek. S ami fontos: igyekezzél természetes lenni. Nem könnyű mesterség ez, fiuk.

A próbák bizony nehezen mentek. Négy-öt napot csak azzal kellett eltölteni, amíg a gyerekek megszokták a feladatot. De a fiuk kedvvel csinálták a dolgot és lassankint bele-tanultak. Amikor már egy jelenet — scéna — megvolt, következett egy másik. A gyerekeknek le kellett irniok a maguk szerepét és otthon betanulniok. Sokszor megtörtént, hogy nem tud-ták a szerepeket s hirtelen megállottak.

(Folytatása következik.)

MUNKÁRA FEL!

— Irta: Dsida Jenő. —

Most felveszem a ceruzát
és siklatom a lapon át
futva, tevényen.

Nem heverésem puha ágyon;
azt ahogy szörnyen irni vágyom
futva, serényen.

Elszundikálni buta vétek —
Addig irhatok, amíg élek,
futva, serényen.

Egyszer majd ugysis jön a Bánat,
s én kiejtem a ceruzámat
Csöndesen, árván — —

(Szatmár, 1924. augusztus 8.)

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Számrejtvény:

— Beküldte: Kun János. —

9, 16, mult idő jele

3, 8, 1, Igy beszél a kecske

13, 11, 12, 15, 16, Elefántnak van

10, 6. Ezen járnak

4, 7, A papir mérték egysége

5, 2, Főnévi igenév jele.

1, 16, Közmondás.

Pótló rejtvény:

— Beküldte: Berkeczy János. —

—alamb —lló —v

—rva —il —ár

—avas —v —pa

—ob —ólya

E szók hiányzó betűi egy híres magyar író nevét adják.

Betű rejtvények:

1

Kabát
1

2

Kék V a a
a a

A szeptemberi rejtvények megfejtése.

36. sz. Számrejtvény: Szeresd telebarátodat, mint önmagadat. Régi felirat: Korkszkru Misi, a tigrisvadász. Betűrejtvények: 15 év alatt. Tengeren.

37. sz. Számrejtvény: Petőfi Sándor. Pótlórejtvény: Szab, hab, bab, rab, zab, Tab. Betűrejtvény: Szünnapokra. Névrejtvény: Laci. Számítási feladat: 18-féle. Pótlórejtvény: Csűrös Emilia.

38. sz. Szélmalom-rejtvény: Hajnali óra vezet a jóra. Pótló rejtvény: A kastély titka. Sakkrejtvény: Ha az ember alszik, akkor nem dolgozik.

39. sz. Pótlórejtvény: Mátyás király. Pontrejtvény: Homérosz. Betűrejtvény: Napló.

Megfejtették:

Deutsch Sándor és Tibor, Virsik Elemér, Böllni Dodó, Resch Viktor, Weisz László, Csépi Margit, Ifj. Sárga József, Márkos Ferenc, Stoklász János, Körper

Elemér, Kabala Ilonka, Imreh Béla, Molnár Lujza és Klári, Horváth Sári, Herskovits Vilmos, Bakoss Bólint, Sámuel Annus, Munk Olga, Körtélessy Ernő, Krakora Ferenc, Kézsmárky Emil, Kupás Piroska. Nagy Magda és Ernő, Jerszák Ica, Klein Irén, Weisz Arthur és Lenke, Uretzky Kató, Kupás Piroska, Siraus Ferenc, Dénes Manyika, Imreh Bléa, Kozák Rózsika, Singer Mórilt, Szakács Etel, Csiky Annus, Nemes Béla és Zoli, Kohn Ilus, Tarisznyás János, Kelemen Elvira, Asztalos Judit, Grünfeld Lili, Leitner Veronka, Beretzky András, Hel'er Olga, Oláh Erzsike, Hajós István és Etus, Grosz testvérek, Tátray Barna, László Zoltán, Szőke Rózsika, Böllni Feri, Egri Irénke, Horváth Gyula, Várady Pista, Gy. Rosenberger László, Szilvássy Károly, Csonka Irénke, Fazakas József, Keresztes Géza, Gál Kató, Ica, Mira, és Matyi, Dvorsák Ferenc, Szuhaneck Bözsike és Pirike, Simon Béla, Kesztenbaum Margit, Szórákozott unoka, Melchner Lilike, Laiber Dénes és Andor.

A megfejtők közt 16 könyvet sorsoltunk ki s Tök-mag őfelsége az Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Fazakas József Kolozsvár. Körper Elemér Temesvár, Resch Viktor Ditró, Singer Mórilt Dés, Strauss Ferenc Vajdahunyad, Weisz Arthur és Lenke Szászrégen, Klein Irén Arad, Nagy Magda és Ernő Nagyvárad, Kézsmárky Emil Kézdivásárhely, Krakora Ferenc Lupény, Horváth Sári Vulkán, Csiky Annus Gyergyószentmiklós, Kelemen Elvira Puj, László Zoltán Gyergyóremete, Tátray Barna Nagyvárad, Hajós István és Etus Nagyvárad.

Bácsi, Néni ide figyelj!

Palma kaucsuk sarkot viselj!

A háziasszony kedvenc szappanja

a kiadóságában és tisztítóképeségében páratlan

Szarvas védjegyű Schicht szappan

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél s így a rejtvénymegfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bajánii Mici) u. p. Nagybaczon, (Bajánii Mare) Háromszék megye (Jud. Treisacaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

SUGÁRKA ÉS CSÖPPIKE. A következő számban kezdem meg a közlését Szondy György rendkívül bájos és érdekes tündérmeséjét, melyben épp oly nagy gyönyörűségetek lesz, mint volt az ő Börme című regényében. Két tündérgyerek, Sugárka és Csöppike, Május hercegnő gyermekei e mesének a hősei, akik elkalandoznak az édesanyjuktól s e kalandozás közben többek közt eljutnak a Feketevárosba, a fekete hangyák városába. Micsoda érdekes város ez! Mennyi csodás titka tárul fel előttetek a hangyák életének, mégpedig a legérdekesebb mese keretében! Voltaképpen a való élet tárul fel előttetek a tündérmesében s elvonul előttetek a négy évszak és ezzel a nagy természet csodálatos titka. Előre örülhettek a mesének is s a sok hasznos ismeretnek is, amit merítetek. Szondy György igazi mestere annak, hogy gyönyörködtetve tanítson nagyokat és kicsinyeket egyaránt.

Berezky András Egrestő. Örvedetes tudomásul veszem, hogy jól sikerült az abszolváló vizsga, amit el is vártam tőled, aki már német meséket fordít magyarra. Ha még nem is tökéletes a fordításod, dicséretet érdemel, mert ezzel is gyakorlod magadat a fogalmazásban és a helyesírásban. Öcsike is jár iskolába s ideig még mindig kitűnő volt a bizonyítványa. — **Heller Olga Arad.** Annak én is örvendék, hogy rád is mosolygott a szerencse. Majd aztán számolj be nagyapónak, hogyan tetszett a nyert könyv. — **Wild Frigyes Gyulafehérvár.** Megkezdődött a tanítás a Mayláth-gimnáziumban s csak most jutottál a levélírásodhoz, oly sok a tanulhivalód. Intézkedtem, hogy az újságod ezután Gyulafehérvárra küldjék, a kis Szemináriumba s ott legyen a neved után, hogy te főgimnáziumi III. oszt. tanuló vagy. A kiadóbácsi pótolja a juliusban nyert könyvet, mely bizonyára a postán kallódott el. — **Oláh Erzsike Temesvár.** Nemcsak megfejtést, de levelet is várok tőled. Ha géppel tudsz írni, nem kerül nagy fáradságodba a levélírás. — **Hajós István és Etus Nagyvárád.** Magyarországi rokonaidnál nyaraltál, amikor én a nagyvárádi unokáknak meséltem, de ott volt a kis hugod, aki oly sok szépet mond erről a mesedétőltről. Magam is sajnálom, hogy veled nem találkozhattam. A kiadóbácsi pótolja a 31. számot, az előfizetési hátralék dolgában pedig legjobban, ha egyenesen a Cimbora nagyvárádi megbizottjához: Bihari József bácsihoz (Arany János-utca 4.) fordulsz, ő majd közli azt veled. — **Zhorella Gyurka Komárom.** Nagy sajnálatodra el kellett hagynod a szülői házat és Komáromba kellett menned, ahol most a gimnázium II. osztályába jársz. Hát bizony nagy bánat az, ha el kell hagyni a szülői házat, de vigasztaljon, hogy nem kellett végkép elhagynod s már előre is örülhetsz annak, milyen nagy lesz az örömed, ha visszaférsz a szülői házba, mégpedig jó bizonyítvánnyal. Hogy pedig jó bizonyítvánnyal térsz vissza, abban én bizonyos vagyok, ha már a magánvizsgát is jól tetted le. A tőről fordított meséd sorra fog kerülni. — **Kiss Irénke Szék.** A beszámolódból örömmel látom, hogy hasznosan illett a vakációt s hiszem, hogy az iskolai évben szorgalmaddal és jó magaviselettel ki fogod érdemelni egy a szüleid, mint a tanítók szeretetét és elismerését. — **Grosz testvérek Marosvásárhely.** Az igazán nem baj, hogy a nyert könyv meg van már nektek. Ezen könyvű segíteni: az egyik példányt odaajándékozzatok valamelyik szegény tanulóknak. Közöljétek velem, hogy a tavalyi Cimbora-ból mely számok hiányzanak s ha lehet pótolja a kiadóbácsi, hogy beküldhessétek. — **Tátray Barna Nagyvárád.** Adjon Isten jó reggelt édes nagyapóka! Ez a köszöntésed, a válaszom pedig: Adjon Isten minden embernek! Amint látom jól kezdődött az iskolai esztendő, mert volt idő arra is, hogy megnézd a löversenyt, sőt nyertél is 5 lejt. Öcsike is jár már az iskolába, de bizony ő még nem volt

löversenyen, ő meg testvérei és unokatestvérei a nagyapó kertjében szoktak löversenyt rendezni, természetesen — lö nélkül. — **László Zoltán Gyergyóremete.** Az írásból azt látom, hogy nem te írtad le a rejtvénymegfejtést. Jövőre levelet várok tőled. — **Tátray Tibor Nagyvárád.** Verset írtál nagyapó születésnapjára s abból is látszik irántam való szereteted, hogy bár még most próbálgatod szárnyaidat a versírásban, könnyen folytak a sorok egymásután, vagyis látszik, hogy szívből fakadt versednek minden sora. Le is közlöm buzdításul:

Álmodtam e?
Vagy valóban láttam?
Egy ősz öreg embert
Egy kertben találtam.
Gyümölcsfát ültetett
Ifju hajtásokat,
Közben gyermekneknek
Mészél igen sokat
S míg sok ifju hajtást
Hamar egymásba olt,

Szép jóságos hangján
Gyermekekhez így szólt:
Boldog vagyok, ha látom
Hogy mások is boldogok.
Főző szívem salog,
Ha a világ nyomorog.
Adni, hol adni kell,
Mégíteni a szegényeket,
Gyermekeket keblémre ölelni,
Éz életcélom nekem.

Szöke Rózsika Brassó. Ugy sajnálod, hogy ezután nem olvashatod a Cimbora-t, nem kérdezheted többé a postástól; van-e Cimbora, jött-e Cimbora? Nem kérdezheted, mert többé nem tudsz rá előfizetni. Én is sajnálom, hogy leveleidet ezután nem olvashatom, s bizony nehéz megnyugodni abban, hogy ennek a válásnak a középosztály anyagi legyöngyülése az okozója. — **Egri Irénke Arad.** A kiadóbácsi továbbította leveledet hozzám, megjegyezve, hogy a jelzett pénz nem volt benne a levélben. Remélem, csak írtad, de kifeleddet a levélből a pénzt. Azt ígértem, hogy mindenkor hűséges és szerető unokám leszel, én meg ezzel szemben azt üzenem neked, hogy örömmel látlak unokáim seregében s a szeretetben nem maradok adósod. — **Horváth Gyula Karánsebes.** Máskor egyenesen Kisbaczonba cimezd a megfejtést és ne Szatmárra, s mert, ha jól emlékszem, most találkozik először a neveddel, levelet is várok tőled, hogy közelebből megismerkedjünk. — **Várady Pista Nagyvárád.** Jó a névrejtvényed, de másfajta rejtvényt csinálj, mert amint már többször üzentem, tulságosan sok névrejtvény gyűlt össze. — **Gy. Rosenberg László Kolozsvár.** Megkaptam a beszámolódat a nyári vakációról, amely amint írod, oly szép és jó volt, mint soha. Szívből kívánom, hogy még sokszor legyen ilyen szép vakációd. Közöld, hogy melyik számok hiányzanak. **Dr. Ormay Lajosné Nagyszalonta.** Intézkedtem, hogy Margitnak, az én kedves unokámnak az újságát ismét Kolozsvárra küldjék a Marianumba. Meleg üdvözlét!

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

Tauszig Imre Sárbogárd. Kérésed nem teljesíthetjük. Jutalomkönyvként csak „Cimbora” kiadványokat küldhetünk. A 27, 28, és 30 számok teljesen elfogytak, a 29 számot pótoltuk, Szücs László részére a 2. számot elküldtük. A Vasárnapi Újság, Magyar Kisebbség és Pásztorújság c. lapokból édes apád részére mutatószámot küldtünk.

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Gy. Rosenberger László Cluj. A visszaküldött könyvet megkaptuk és helyette másikat küldtünk. Reméljük megnyerte tetszésedet. A 30. számot már nem tudjuk pótolni, mert teljesen elfogyott. Ajánljuk, ha valamelyik szám hiányzik, azonnal reklamáld meg. — **Deák Jancsi Cluj.** Előfizetési díja ez év december 31-én jár le. — **Kovács Jolánka Oradea-Mare.** A Cimbora f. é. 28. számát nem tudjuk részre megküldeni, mert teljesen elfogyott. A 33. számot pótoltuk. — **Marx József Nagyenye.** A beküldött előfizetőként köszönetünket fejezzük ki. Előfizetési díjad 1925. III. 1-ig ki van egyenlítve. Intézkedtünk, hogy nagybátyád részére Amerikába mutatószám küldessék. Címzallagodat Sr. Avram Jancu 18. száma javítottuk. — **Reismann Góza Beregszász.** Előfizetési díja f. év végéig ki van egyenlítve.

Legjobb gyermekápoló Höfer 1. sz. gyermek hintőpora Höfer

Baby-crème. Kapható az összes patikákban, drogeriákban és illatszer-tárakban.

A verseny állása!

A Cimora előfizetést gyűjtő versenyének feltételei szerint a Cimora kiadóhivatala a lap minden egyes számában közölni köteles a következőket:

a) Mikor bocsájtott ki az első iv.

Az első iv kibocsájtásának kelte 1924. júl. 24.

b) Számszerint de név nélkül, hogy az illető szám lapzártának napján hány gyűjtőiv érkezett vissza;

Visszaérkezett három gyűjtőiv.

Jelen számunk zártának napja 1924. október. 5.

c) számszerint az illető gyűjtő nevének és lakhelyének feltüntetése mellett, hogy hány olyan gyűjtőiv érkezett vissza, amely legalább 10 előfizetőt tartalmaz, akik egy évi előfizetési összegüket a Cimora kiadóhivatalának beküldötték;

Gyűjtőiv még nem érkezett vissza.

d) Hogy az illető lap zárásának napjától számítottan még hány nap van hátra, hogy leteljen az a 150 nap, amelynek esetén a versenyt, mint meddő versenyt le kell zárunk.

A verseny lezárásának napjáig még 77 nap van hátra.

A jelen számnak zárási napja 1924. okt. 5.

FÜRDŐSZAPPAN
világhíru

LEGSZEBB LEGJOBB LEGOLCSÓBB **KLISÉKET**
a kolozsvári Minerva R.-T. cinkografiai műintézete készíti.
Megrendeléseket felvesz a központi iroda **CLUJ-KOLOZSVÁR**
Str. Regina Maria 1.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű, — csoko
ládéból van.
Kapható minden
gyógyszertárban

BERSON

GUMMI SAROK
ÉS GUMMITALP
a legjobb anyagból
MINOSÉGI MARKA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A CIMBORA képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában		Csehországban	
negyedévre . . .	90 leu	negyedévre . . .	20 ck.
félévre . . .	180 leu	félévre . . .	40 ck.
egész évre . . .	360 leu	egész évre . . .	80 ck.

Jugoszláviában		Magyarországon	
negyedévre . . .	50 dinár	negyedévre . . .	36000 K
félévre . . .	100 dinár	félévre . . .	72000 K
egész évre . . .	200 dinár	egész évre . . .	144000 K

Ausztriában

negyedévre	—	28000 osztr. korona
félévre	—	56000 osztr. korona
egész évre	—	112000 osztr. korona

A Cimbora előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában

Arad, Barót, Bánffyhungad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárad, Petrozsény, Segesvár, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcán és Zilah városokban három havonta megbizottunk, *Bihari József* nyug. póstafelügyeői személyesen jentkezik az előfizetési díjakért.

Úgyancsak személyesen megbizottaink veszik fel az előfizetési díjakat:

Kolozsvárott a Lloyd Express hirdetési iroda,
Brassóban Krafft János, a Brassói Lapok pénzbeszedője,

Sepsiszentgyörgyön Szász Jenő,
Csikszeredán Orbán Balázs, a Ganz-féle villamosági r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban

az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kasszáfiókjánál lévő számlájára az alábbi pénztintéze teknél fizethető be:

<i>Beregsas:</i>	Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.
<i>Helmecc:</i>	Bodrogközi Bank r.-t.
<i>Hlohovec:</i>	Galgóczi Hitelintézet.
<i>Ilava:</i>	Ilavai Hitelbank
<i>Lucenec:</i>	Nógrádmegyei Népbank.
<i>Michalovec:</i>	Nagy Mihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.
<i>Mukacevo:</i>	Beregmunkácsi Bank r.-t.
<i>Nitra:</i>	Nyitrai Takarékbank r.-t.
<i>Nove-Mesto:</i>	Első Vágújhelyi Bank r.-t.
<i>Nove-Zámky:</i>	Érsekújvári Népbank r.-t.
<i>Presov:</i>	Eperjesi Bankegylet.
<i>Roznava:</i>	Rozsnyói Bank r.-t.
<i>Sevljus:</i>	Nagyszőlősi Hitelintézet.
<i>Sp. Nova-Ves:</i>	Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.
<i>Trencin:</i>	Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hirlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

A Cimbora könyvosztálya raktárról szállít irodalmi értékű ifjusági könyveket. Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

A ma költői	8 lei.
Balázs Ferenc: Mesefoylam	50 "
Benedek Elek: Katalin	80 "
" : Zsuzsika könyve	65 "
" : Galambok	65 "
" : Öcsike könyve	60 "
" : Róké né komámasszony	55 "
" : Többsincs királyfi	40 "
" : Hires erdélyi magyarok	40 "
" : Óh szép ifjuságom	55 "
Benedek Elek: Cimbora 1923. I. félév	150 "
" : Cimbora 1923. II. félév	150 "
Butykó: Törvénymagyarzat. (Cserkész-törvények.)	12 "
Chun: Mély tengerek világa	180 "
Cooper: A vadfogó	95 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Esopus: Háromszáz meséje	120 "
Ewald: Állatok	70 "
Ezeregy éjszaka meséi	105 "
Farkas Gy.: A fáborgtűz üzen. Cserkész-elbeszélések.	12 "
" : Forrongó lelkek. Regény.	40 "
Gárdi Mózes: Három kenyeres pajtás	65 "
" : Az utolsó lantos	55 "
Hankó Vilmos: Universum VI.	260 "
" : " VII.	260 "
" : " VIII.	260 "
" : " IX.	260 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" : Szőkés a teknőben	75 "
Mark Twain: Tamás urfi mint detektiv	105 "
Mlay Károly: A félelmetes	145 lei
" : A Skipetárok földjén	130 "
Molnár Ferenc: Pál-utcai fiuk	130 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Münchhausen: Meséi	80 "
Radványi K.: Napsugár leventék	10 "
Sebők Zsigmond: Csutora Jancsi kalandjai	130 "
Sven Hedin: Az északi sarktól a déli sarkig	170 "
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "
Szondy György: Börme	80 "
Sztrilich-Kóczky: Tábort munkák.	12 "
" : Cserkész segítségnyújtás.	8 "
Térképismeretek 24 képpel.	12 "
Verne Gyula: Egy sorsjegy	105 "
Verne Gyula: A francia zászló	105 lei.
" : Begum 500 milliója	120 "
" : Utazás a hold körül	130 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számítottunk fel.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. BATMA
A SZERKEBZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZINES OIMLAPOKAT ÓOSVÁR REZBŐ RAJZOLTA